

Urmați exemplul lui Dumnezeu!

ITPB - 40 de ani

Dr. DAVID RAMIREZ
Supraveghetor general asistent,
Church of God, SUA

Mesaj la Aniversarea a 40 de ani de învățământ teologic pentecostal în România

Tatăl meu, care este în vârstă de 84 de ani, a fost păstor. El a slujit Domnului în Chile, în America de Sud, de unde ne tragem noi. Fiindcă îi plăcea să picteze, obișnuia să ne picteze și pe noi, să ne facă portrete. Trebuia să așteptăm multe zile până când ne lăsa să aruncăm o privire asupra desenelor sale. De multe ori, nouă ni se părea că nu semănăm cu ce ieșea în picturile sale. Când ne arăta în cele din urmă capodopera, fiecare dintre noi spuneam: „Parcă nu-s eu!”, pentru că păream mai mari decât eram în realitate. De ce? Pentru că prin capacitățile sale artistice, tata anticipa cum vom arăta peste câțiva ani și prin abilitățile și imaginația lui de artist, întotdeauna acel portret era parcă mai viu, credeam noi.

Se pare că artiștii au această capacitate de a ne arăta ce se va întâmpla înainte ca lucrul acela să se petreacă. Ochii lor pot face legătura dintre ce se vede și ce nu se vede încă. Și, într-un fel sau altul, parcă leagă moment cu moment până când capătă contur acea lucrare.

În casa olarului

Ieremia a avut și el o imaginație artistică, una dintre cele mai vii imaginații din istoria rasei umane și el a folosit-o și în chemarea lui profetică pentru a ne conecta prin intermediul ei la realitatea lui Dumnezeu, pentru a face legătura dintre realitatea lui Dumnezeu și esențialul vieților noastre. Ieremia ne arată cum se vede viața noastră din interior și ne ajută să analizăm ceea ce ar trebui să facem și ceea ce Dumnezeu face în tăcere în noi. El ascultă porunca lui Dumnezeu, care i-a spus: „Ridică-te, coboară-te în casa olarului și când ajungi acolo, o să îți spun ce trebuie să auzi”.

Misiunea lui Dumnezeu prin Ieremia este următoarea. Parcă se întreabă Dumnezeu: „Cum aş putea să-l fac pe poporul Meu să vadă cum lucrez Eu? Cum pot ei să vadă ceea ce fac Eu în acest moment (în mod tăcut, nevăzut, imperceptibil, dar cu siguranță făcând parte lucrul acela din eternitatea lui Dumnezeu)? Cum aş putea Eu să-i fac să vadă legătura dintre ceea ce fac ei acum și cine vor fi ei peste 10 ani, peste 20 de ani? Cum aş putea să-i fac să vadă coerența, continuitatea dintre ceea ce am început să fac cu Avraam, cu Moise, cu David și cu ceea ce sunt ei acum? Cum aş putea să-i scot în afara propriului lor ego și să-i fac să vadă din perspectiva slavei Mele ceea ce se întâmplă aici și acum? Ieremia, vreau să vezi ce fac Eu. Du-te, coboară-te în casa olarului...”

În societatea iudaică din secolul VII î.H., casa olarului era un fel de simbol al societății din vremea respectivă. Olarul era un meșteșugar atât de căutat, încât casa lui era bine cunoscută de toată lumea. Munca lui era cunoscută de toată lumea, fiindcă rezultatul muncii lui era necesar pentru treaba zilnică a fiecăruia.

Așa că Ieremia s-a dus în casa olarului și iată că olarul era acolo, lucrând la roata sa și pe roată era o masă amorfă de lut. A început să învârtă acea roată și cu degetele lui îndemnatice a început să dea formă lutului. A apăsat puțin aici, puțin acolo și, astfel, din masa aceea amorfă de lut a început să prindă contur un vas. Vă dați seama cât de important era olăritul?

Inventarea olăritului a declanșat o adevărată revoluție. Înainte de olărit au fost doar niște încercări nereușite. Până atunci, oamenii trebuiau să vâneze ca să-și procure hrana zil-

nică. Nu se dezvoltase nimic, fiindcă nu era timp ca să se reflecteze la alte probleme. Era doar această activitate de procurare a hranei - de la mână la gură, în fiecare zi se supraviețuia. Dar odată cu inventarea olăritului s-au putut stoca și căra dintr-un loc în altul alimente diverse. Apoi, s-a putut sta pentru o vreme în același loc, fiindcă grâul putea fi stocat, iar apa putea fi transportată.

Încercați să vă imaginați cum ar arăta viața în societatea în care trăim dacă nu am avea containere, pentru că în ele depozităm foarte multe lucruri. Cum ar fi să nu avem borcane, vase, recipiente, veselă, găleți, cutii de carton, silozuri pentru grâne, nimic în care să facem colecta și altele...

Impactul practic al invenției olăritului este imens, dar se mai întâmplă ceva la fel de important. Nimeni nu putea să facă doar un vas simplu, din lut, iar din acel moment vasul a devenit și o operă de artă. Pentru că, în același timp, olăritul arată și funcțiile lui practice dar este și o formă de artă. Este unul dintre cele mai practice lucruri de care avem nevoie în viață, dar și unul dintre cele mai frumoase, mai artistice lucruri, deci este în același timp și funcțional și frumos. Este adevărat că nimeni în vremea lui Ieremia nu pune la vedere un vas doar ca să se uite la el, așa, ca pe un bibelou care să stea bine pe un raft... Dar nimeni nu-l folosea doar din rațiuni practice. Întotdeauna se vedea acolo și opera unui artist. Este foarte greu pentru noi să înțelegem această unire dintre funcțional și artistic pentru că trăim într-o lume foarte diferită. În general, noi separăm utilul de frumos, necesarul de elegantă.

Folosim containere pe care nu le admiră nimeni și, de obicei,

„Scoală-te și coboară-te în casa olarului; acolo te voi face să auzi cuvintele Mele!»
Când m-am coborât în casa olarului, iată că el lucra pe roată.”
(Ieremia 18.2-3)

nu ne interesează aspectul lor. Până la urmă nu e vorba de containere sau de coșuri, tot ce ne interesează este să punem undeva alimentele și atâta tot. Apoi cumpărăm vopsele ca să ne zugrăvim frumos casele. Pentru ceea ce ne trebuie ca necesitate, construim fabrici urâte, dar după aceea construim și muzee în care depozităm obiectele frumoase. Am știut foarte bine să separăm în viață utilul de frumos.

Pentru Dumnezeu ce e mai bun

Cu mulți ani în urmă, când eram un burlac tânăr și frumos, eram și eu student ca acești băieți la o școală biblică și profesorii mei s-au oferit să mă sfătuiască astfel încât să-mi pot găsi o soție. Așa că unul mi-a spus: „găsește-ți pe cineva care să știe să gătească bine!”. Altul mi-a spus: „ar fi bine să fie o pianistă bună”, iar un altul mi-a spus: „în slujire, frumusețea este de o importanță secundară”. Le-am spus că mai bine învăț să gătesc eu... Mă bucur că am reușit, pentru că am întâlnit-o pe soția mea, care nu doar că știe să gătească, dar este și pianistă, și chitaristă, și – pentru mine – cea mai frumoasă doamnă din America.

Așa se întâmplau lucrurile și în vremea lui Ieremia. Nu erau coșuri, dar nici muzee pentru a admira frumosul, ci era casa olarului, în același timp și utilă și plăcută. Acolo găseai și utilul funcțional și frumusețea artistică și nimeni nu se gândea că cele două elemente pot fi separate.

În urmă cu 20 de ani, eram în Ecuador și trebuia să întemeiez acolo un Institut Teologic Penticostal. Trebuia să strâng bani pentru acest proiect. Și oamenii mă întrebau mereu: de ce-ți trebuie atâția bani ca să faci o școală biblică? Mi s-a părut întotdeauna că pentru a oferi o educație teologică bună, trebuia să-i atrag pe oameni într-o clădire impunătoare, așa că am angajat un arhitect care mi-a proiectat o clădire foarte frumoasă cu vreo 7 corpuri, care arătau excelent. La un moment dat, unul dintre sponsori mi-a spus: „Nu poți face așa ceva, de ce acorzi atâta importanță frumosului și artei? Misiunea ta este doar să zidești un institut, nu trebuie să investești bani în frumos, zidește și tu acolo niște magazine. Oricum, vin numai tineri care sunt însuflețiți de visul Împărăției lui Dumnezeu.” Eram atât de supărat și i-am spus că nu pot să merg pe calea aceasta, pentru că Domnul ne poruncește să fa-

cem ce putem mai bun pentru Împărăția Lui. Și atunci mi-am pierdut toți sponsorii...

Dar au mai văzut și alții acel proiect, oameni care aveau o perspectivă diferită asupra educației teologice. Astfel, Dumnezeu ne-a dat oameni minunați care au crezut în viziunea noastră și în câțiva ani am văzut o minune a Domnului. Dacă mergi acolo, în Ecuador, și cauți Institutul Teologic Penticostal, vei observa că este una dintre cele mai frumoase clădiri pe care noi, ca organizație, le avem în lume. Pentru că a trebuit să concepem educația teologică atrăgătoare și competitivă în relația cu educația seculară, chiar și din acest punct de vedere.

De ce, pentru pregătirea unor profesioniști seculari, putem zidi universități somptuoase, dar n-o putem face la fel de bine și pentru a-i educa pe viitorii lucrători ai lui Dumnezeu?

Biserica Domnului sau *ekklesia*, în greacă, este singura instituție care are o speranță pentru viitor, care are o viziune pentru mâine, iar noi, Biserica Domnului, suntem speranța lumii în care trăim. De ce să nu ne investim toate resursele pentru educarea liderilor care vor întoarce națiunea la Dumnezeu? Trebuie să readucem frumusețea în lucrarea pe care noi o facem pentru Domnul!

Implicații pentru noua generație

Știu că aveți în proiect niște clădiri foarte frumoase pentru institut și mai știu că rectorul va apela la ajutorul unora dintre dumneavoastră pentru banii necesari construirii acelor clădiri. Îndemn bisericile penticostale din România să nu precupețească niciun efort ca să aducă frumusețea în educația penticostală. Trebuie să fim implicați pentru noua generație, să o ajutăm și să-i oferim cel mai frumos loc din țară, ca să-i educăm acolo pe oamenii care au cel mai frumos și plin de speranță mesaj pentru țara aceasta.

Să ne amintim ce spune David în Psalmul 139.14: „Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!”

Isaia 64.8 spune: „Dar, Doamne, Tu ești Tatăl nostru; noi suntem lutul și Tu oalerul, care ne-ai întocmit: suntem cu totul lucrarea mâinilor Tale.”

Pavel le scria creștinilor din Filipi: „Sunt incredințat că Acela care a început

această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos” (Filipeni 1.6).

Aceasta a fost una dintre cele mai puternice predici ale lui Ieremia, pentru că imaginea folosită a captat imaginația oamenilor de pretutindeni care au ascultat-o sau au citit-o. Câteodată ni se pare că viețile noastre sunt produsul circumstanțelor prin care trecem, a traumelor și experiențelor noastre, că nu suntem decât rezultatul lipsei de oportunități, a neșansei. Dar noi nu știm foarte bine despre ceea ce se întâmplase cu ceva timp înainte cu Ieremia, sau ce făcuse până atunci, nu știm prin ce traume a trecut în copilăria sa. Nu știm prea multe nici despre tatăl său, Hilchia, preotul și nici despre caracterul și personalitatea mamei sale. Biblia nu spune mai nimic despre aceste lucruri, dar spune totuși ceva și anume ce făcea Dumnezeu înainte de a-l plăsmui pe Ieremia în pântecele mamei sale: „Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte și te făcusem proroc al neamurilor.” (Ieremia 1.5).

Înainte ca să ne punem întrebări despre Dumnezeu, Dumnezeu deja ne știa. El este Cel care pune întrebările. Mai înainte de a decide noi dacă Dumnezeu este important pentru noi, El ne-a văzut deja ca fiind importanți pentru El. Înainte de a trece în tinerețile noastre prin frustrări, dureri și umilințe, înainte de a fi fost afectați de circumstanțe nefavorabile și de oameni iresponsabili, cu mult înainte, El ne cunoștea.

O prietenă de-a mea din Columbia, o frumoasă doamnă din America de Sud avusese o tinerețe foarte grea, fiind foarte săracă. Avusese un tată abuziv și alcoolic, posedat de multe duhuri și Rosalia, această tânără, nu avusese prea multe posibilități în viața ei. Părea o persoană fără prezent și fără viitor, dar nu acesta era planul lui Dumnezeu pentru ea. Dumnezeu a făcut-o frumoasă și folositoare celorlalți. Domnul Isus Hristos i-a preschimbat întreaga viață. Din veșnicie, Dumnezeu avea alt plan pentru viața ei și în ultimii 10 ani a folosit-o într-un mod foarte puternic. Ea se ocupă de o comunitate creștină care numără mai mult de 400 de persoane. A fondat o școală creștină care are acum în jur de 500 de elevi. A fondat și un orfelinat în care sunt aduse fete afectate de mediul violent și deteriorat din Columbia. În fiecare săptămână oferă gratuit 500 de porții de mân-

(urmare din pag. 15)

care oamenilor nevoiași din acea comunitate.

Viitorul nostru este conceput de Dumnezeu

Prezentul și viitorul nostru nu depind de conjuncturile în care ne găsim, depind de ceea ce a plănuit Dumnezeu pentru viețile voastre înainte ca să ne naștem. Viitorul nostru este ideea concepută de Dumnezeu, noi suntem făptura mâinilor Lui și El se gândește numai la binele nostru. Noi nu suntem doar o adunătură de persoane fără chip și fără nume înaintea Lui. Am fost creați de un Creator foarte iscusit. Am fost deja făcuți de Dumnezeu pentru a sluji scopurilor Sale.

Așadar, în planul lui Dumnezeu, Ieremia se coborâse în casa olarului înainte de nașterea lui, pentru că el fusese întocmit de Dumnezeu. Viețile noastre devin acele case ale olarului în care se formează civilizația. Ceea ce Ieremia numea poporul lui Dumnezeu, ceea ce Dumnezeu numea Împărăția lui Dumnezeu, ceea ce

Augustin numea Cetatea lui Dumnezeu aceea suntem noi, Ekklesia lui Dumnezeu, Biserica, comunitatea frumoasă a lui Dumnezeu, în care ia chip și este împărțită mântuirea.

Dumnezeu face ceva frumos cu Biserica Lui și o transfigurează astfel încât să fie Biserica sec. XXI. Noi nu suntem o Biserică a trecutului.

În fiecare dimineață, când mă trezesc, nu mă gândesc la anul 1945, ci mă gândesc la 2025. Acesta poate fi anul în care voi veți întoarce națiunea, veți schimba lumea pentru Hristos. Atunci veți fi păstori, misionarii, oamenii care vor schimba generația lor pentru Hristos. Trebuie să ne gândim la Biserica viitorului. Suntem Biserica lui Dumnezeu pentru astăzi și pentru mâine. Biserica ce va trebui să-i atingă cu puterea lui Dumnezeu pe copiii și pe nepoții mei. Dumnezeu face o lucrare nouă, El zidește ceva frumos. Va fi frumoasă această lucrare, dar nu doar frumoasă, ci și utilă, funcțională, productivă, una care va produce transformare. Și aceste două elemente vor trebui unite pentru că Domnul Isus se va întoarce pentru o Mireasă frumoasă, de aceea Biserica trebuie să fie

frumoasă, sfântă, curată dar trebuie să se și achite de misiunea care i-a fost încredințată. Frumoasă dar și roditoare, roditoare dar și transformatoare. Aceasta este Biserica ce este speranța lumii pentru că este trupul lui Hristos.

Mă rog Domnului ca El să binecuvânteze în continuare Biserica Pentecostală din România. Sunteți o biserică minunată. Ne minunăm, noi, cei din afară, când auzim ce face Dumnezeu cu voi, când vă auzim povestind. Ați fost o biserică suferindă care are multe de spus creștinătății din restul lumii cu privire la lucrarea lui Dumnezeu. Dar sunteți și o biserică frumoasă și trebuie să împărțiți această frumusețe, această rodnicie cu celelalte neamuri ale pământului. Nu o împărțiți doar cu frații români din diaspora. Sigur că trebuie să trimiteți păstori pretutindeni unde este nevoie în lume, dar cu români sau fără români printre națiunile pământului, trebuie totuși să mergeți la alte popoare pentru Hristos Domnul. Sunteți responsabili să faceți ucenici din toate neamurile.

Domnul să vă binecuvânteze pe toți!